

Reisebrev - Slogenturen i august 2009

Til sammen åtte mann meldte seg på Slogenturen, og målet var selvsagt å nå opp til Slogens topp. For å forbedre forholdet mellom reisetid og opplevelse, (det er langt til Sunnmøre) ble turopplegget noe utvidet; avreise fra Trondheim på onsdag ettermiddag; roligdag i Bjørke på torsdag; tur fra Bjørke til Fivelstadhaugen på fredag, Slogen på lørdag, og Geiranger med tur til Skageflå på søndag. Øye-familiens hus på Bjørke var et naturlig utgangspunkt.

Dette opplegget var klart allerede på vårparten, og flere av de påmeldte benyttet sommeren til å trene opp legger og lår i de bratteste tilgjengelige bakkene. Turen fra Bjørke til Fivelstadhaugen (på fredag) går i tøfft turterreng og med over 1 100 høydemeter; først opp, så ned. Vi hadde lest oss til at avstanden er på ca. 12 km; beregnet tidsforbruk; uforståelige 7 – 8 timer (sikkert skrevet av slappfisker). Slogenturen (på lørdag) er 1 564 meter opp, på omtrent 3 km. Turen fra Øye går opp Slogråsa, og den er bratt. Synd om beina skulle svikte før turens mål ble nådd.

Onsdag; turen til Bjørke

Seks turdeltakere skulle treffes på Bjørke onsdag kveld. En rekke omstendigheter gjorde at ankomsten ble noe forsinket, og to turdeltakere (Magne og Runar)som fløy til Volda/Ørsta flyplass fra Oslo så seg tvunget til å drikke betydelige mengder øl for å holde puben i Ørsta åpen noen timer etter ordinær stengetid. Humøret var det imidlertid ikke noe å utsette på da de fire fra Trondheim (Erik, Jørgen, Geir Ove og Helge) ankom Ørsta nesten tre timer forsinket. Forsinkelsen hadde sin årsak i treg pizzalevering på Oppdal, og ringvirkninger knyttet til overraskende sjeldne ferjeavganger i Molde. En kort stopp ved den berømte kabelbanen over Driva kostet noe tid, men med litt ekstra trykk på pedalen ble tiden ved kabelbanen gjenvunnet og vel så det på turen til Molde.

Klokka var nærmere 3 på natta da vi endelig befant oss i Bjørke. Sensommernatten var varm og klar, og silhuetter av ville fjell omkranset Storfjorden og Bjørke; forventningene til de påfølgende dagene steg til nye høyder. Selskapet kjølte seg ned med ett bad i nattsvart fjord, som glinset av måneskinn (og sild?) før vi inntok horisontalen i huset som lærer Erik Øye (som er nåværende Erik Øyes oldefar) bygde en gang på 1880-tallet.

Torsdag; roligdag i Bjørke

Litt morgendis gikk over i strålende solskinn utover formiddagen. Ken ankom i egen båt fra Ålesund, og kjørte selskapet ut til Hotel Union Øye. Båtturen tok en drøy halvtime, og mens vi satt i hotellhagen og beundret Slogens storhet, foreslo Ken at vi kunne gjøre det enkelt og kjøre båt fra Bjørke til Øye dagen etterpå. På denne måten kunne vi spare oss store anstrengelser med å gå over fjellet, mente Ken. Den dag i dag er det uklart om dette var ment som en spøk fra Kens side. Flere av de som satt der hadde nok vært innom den samme tanken, uten å slippe den helt frem i bevisstheten. Men når forslaget lå på bordet var det ingen tvil; oppvarmingstur fra Bjørke til Fivelstadhaugen skulle det bli.

Tilbake i Bjørke rakk vi også å hilse på en av bygdas eldste; forhenværende butikkinnehaver Agnes, og sønnen hennes. Det var et interessant møte; Butikken i Bjørke, er som så mye annet, nedlagt. Storslagen natur og fordums livskraft, (samt en telefonkiosk) er ikke nødvendigvis nok til å holde aktiviteten oppe innerst i Storfjorden. Skolen er også nedlagt, og det samme er Tyssefossen; nedlagt i rør. Engang sto det visstnok et turisthotel i Bjørke også, men andre bygder mellom fjord og fjell har kommet heldigere ut av det enn Bjørke når det gjelder å tiltrekke seg turister.

Den lille og veiløse bygda Trandal ligger litt lengre ute i fjorden. I forhold til innbyggertallet på ca. 12, er Trandal godt profilert i media. Dette skyldes i all hovedsak Frank Storeide, som driver et ganske spesielt anlegg som inneholder blant annet pub og restaurant. I Kens båt satte vi kursen mot Trandal. Vi plukket opp den nyankomne Bernt på Øye, og med fulltallig tropp inntok vi Franks verden i Trandal. Der spiste vi Bacalao i spesielle omgivelser, og nøt utsikten fra terrassen. De spesielle omgivelsene og hjernen bak det hele; Hovedmannen Frank m/familie, skapte en (i mangel av bedre uttrykk) uforglemmelig stemning på terrassen den varme augustkvelden.

Temperaturen sank imidlertid da det første vindgufset feide utover fjorden. Etter det første kom det flere gufs, og med seg hadde de også et regnvær som fikk oss til å forstå at det var best å komme seg hjem så fort som råd var. Det er flott med åpen båt når solen skinner, men hjemturen fra Trandal var ingen nytelse. Heldigvis var det ikke første gang Capt'n Ken var ute i hard vær, og vi kom oss helskinnet tilbake til Bjørke omtrent samtidig med nattemørket.

Fredag; tur fra Bjørke til Fivelstadhaugen

Kjapp frokost i lærerboligen, vekslende vær og påkledningsdilemmaer. Vi kommer oss av gårde og begynner frisk på de første 600 høydemeteren opp til Tyssevatnet. Turen går til dels langs Tyssefossen, og det går rimelig raskt oppover. Erik holder orden på høydemeterne med sin nyervervede høydemåler. Turen opp til Tyssevatnet oppleves som bratt, men grei for de som er vant til å ferdes i trøndersk flatland. Vi rastet i Tyssenaustet, og så frem til en lang og flat hvileetappe langs Tyssevatnet før vi tok fatt på nye høydemeter opp mot Kvitelvdal og Urdbakken.

Avgangen fra Tyssenaustet ble litt ujevn; Erik og Runar forsvant oppe en stige og over en bratt kam som lå ned mot vannet, før resten av selskapet kom seg av gårde. Et par minutter senere kom vi andre over kammen, og der ble vi vitner til et forunderlig syn; to nakne, blåbleke og forfrosne kropper stavret seg stivbent opp fra vannet; og uten blygsel sto de der; med en stolthet i blikket, men med en ellers lite imponerende fremtoning etter det kalde badet.

Hvileetappen langs Tyssevatnet ble noe annet enn vi hadde håpet. Vannstanden var høy, og vannet var klart; på noen meters dyp kunne vi se de røde stimerkene; i vannkanten lå det kampesteiner så langt øye kunne se, og lengre opp var det for bratt til å ferdes. Vi klatret og hoppet, og slet oss frem; vi brukte en og en halv time på omtrent like mange kilometer langs vatnet. Det var her HEMO Travels' motto ble spontant lansert av Jørgen

og umiddelbart akseptert av resten av selskapet; Smerte er midlertidig – Ære varer evig! Mens vi slet oss frem fikk vi stadig øye på de røde stimerkene nede i vannet; der stien var lagt på den naturlige bredden, der turen kunne ha blitt den hvileetappen vi trengte.

Opp til Kvitelvdalen var det både bratt og glatt. Det regnet, og når vi mistet stien var det innimellom vanskelig å ta seg over glatte mosegrodde bergknaster. Terrenget flatet ut innover mot Kvitelvdalsvatnet, men innerst i dalen ligger Urdbakken, og det er turens toppunkt. Etter hvert som vi nærmet oss bakken, gikk det opp for oss at den var bratt; brattere enn alt vi hadde forsert så langt. Det var avmerket sti på kartet, men ikke i terrenget.

Vi var slitne og våte, og ganske utålmodige på å komme oss over toppunktet. Stien var ikke til å finne, og inspirert av en ganske individuell og umiddelbar trang til å komme til topps, klatret et uorganisert følge opp mot et sted der det så ut som om det skulle være mulig å forsere det bratteste området. Underlaget besto av stein og mose og veggen var tidvis bortimot loddrett; alle skjønnte uten videre opplæring i klatring, at det var viktig å rope ut når det løsnet stein. Mosen gav heldigvis godt forfeste og gode håndgrep; og alle kom seg opp; men det var en helt egen stemning av lettelse på toppen av Urdbakken der vi satt og så ned i Norangsdalen nesten 1000 meter nedenfor.

Når enden er god er allting godt, men vi velger nok en annen vei opp på Urbakken neste gang. Turen ned til Fivelstadhaugen var en ren transportetappe; og godt var det. Etter vel åtte timer i fjellet var det fint å ha drosje den siste mila ned Norangsdalen til Øye. Drosjesjåføren var sur fordi vi var skitne på bena og kom litt senere enn avtalt, men det brydde vi oss ikke noe særlig om akkurat da.

Hotel Union Øye, og opp på Slogen

Flott bygning, og masse historie på Hotel Union Øye; men først og fremst er det et perfekt utgangspunkt for Slogen tur. I tillegg viste det seg at de serverte en utmerket 3- retters middag, og laget utmerkede matpakker. TV finnes ikke på hotellet, men med referanse til en svært viktig forballkamp fikk fotballentusiastene i selskapet låne en PC, og medbrakt kompetanse gjorde det mulig å se kampen på den. Vertskapet var for øvrig av den sorten som fikser det meste; og vi følte oss usedvanlig velkommen på Hotel Union Øye. Etter en god natts søvn var vi oppe i seks-tiden. Selskapet ble delt i to, der de mest lettbente skulle smøre matpakker (når kjøkkenet åpnet), for så å ta igjen de andre på turen opp. Slogråsa, som ekspresstien til toppen heter, er bratt; 1564 høydemeter over 3 kilometer. Jevnt over er det omtrent så bratt som unnarennet i en hoppbakke; men innimellom bratner terrenget, og fornemmelsen er at man går i et stup; faller du så vil i hvert fall konsekvensene bli omtrent de samme.. Av ulike årsaker var det to som snudde før toppen.

Definisjonen av begrepet topp ble også (av enkelte)midlertidig tilpasset på tur opp. Erik og Jørgen, som begge regnes som relativt "høydevarer", holdt høyere tempo enn de andre opp mot toppen. En steinhelle, ikke langt under toppen, har fått navnet Erikplassen etter at de to raske gikk seg fast og ble sittende der mens de ventet på hjelp. Oppfatningen av at det var umulig å komme videre opp, (eller ned for den saks skyld) var enerådende på Erikplassen akkurat da; og Erikplassen ble straks innlemmet i definisjonen av toppunktet.

De to høydevare holdt fast på dette verdensbildet der de satt og klamret seg fast på Erikplassen; helt til Runar kom slentrende opp, og forbi de to. Etter sigende hadde Runar minst en hånd i lomma, og to sekker på ryggen. De to som hadde gått seg fast, fant ny inspirasjon i dette, og kom seg til slutt opp til det som etter gjengs oppfatning virkelig er toppunktet. De to var nok berørt av å ha overgått seg selv på denne måten; bak toppvarden ble Erik observert i det han prøvde å gi bort kartet sitt til noen fremmede; opp hit skulle han uansett aldri mer, så kartet kunne de bare ta. (Det hører med til historien at Erik besteg Slogen for andre gang, bare tre uker senere). Turen ned igjen var fysisk sett omtrent like hard som turen opp; det bratte terrenget sliter på lårmuskaturen begge veier.

Til Geiranger, og hjem

Vel nede fra Slogen, fikk vi det litt travelt med å hente en bil i Bjørke, og komme oss til Geiranger før kvelden var omme. Vi fant Grande Fjordhotel utenfor Geiranger, og etter en rask puss, gikk vi inn til sentrum for å spise. Det ble ikke spesielt sent den kvelden; etter to krevende dagsetapper, var det ikke mye energi tilbake.

Søndag var hjemreisedag, men først var det kajakkstur i Geirangerfjorden, og tur opp til Skageflå. Det var vindstille og sol den dagen, så bedre kunne det ikke bli for kajakkdebutantne. Turen opp fra fjorden til Skageflå er bratt, men den er for nesten ingenting å regne for noen som har vært på Slogen dagen før. Tilbake i Geiranger var det bare å sette seg i bilene og kjøre hjem. De to som tidligere hadde blitt kritisert for å kast bort tid på den berømte kabelbanen over Driva, fikk gleden av å introdusere resten av selskapet for denne spektakulære severdigheten på turen hjem.

Og om nå noen (mot formodning) skulle være i tvil; alle var enige om at det hadde vært en fin tur!